

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci
žalobkyně: F.H., nar. ..., státní příslušnost Republika Kosovo, v České republice pobytem ..., zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 5. 2017, čj. MV-45824-6/SO-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne ze dne 18.5.2017, čj. MV-45824-6/SO-2017 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*) ze dne 19.1.2017, čj. OAM-31432-12/DP-2016 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž bylo zastaveno správní řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (*dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“*).

II. Důvody žaloby

Žalobkyně nesouhlasila s důvody pro zastavení řízení o žádosti. Dle žalobkyně žalovaná nesprávným a konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem.

Řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu bylo zastaveno z toho důvodu, že žalobkyně nebyla oprávněna podat žádost na území České republiky. Žalobkyně s odkazem na § 42a odst. 5 a § 87y ZPC namítala, že žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s rodinou podala dne 26.10.2016, tedy v době, kdy na území pobývala na základě tzv. fikce pobytu dle 87y ZPC, neboť dne 13.1.2015 podala žádost o povolení k přechodnému pobytu, o které zatím nebylo pravomocně rozhodnuto. Dle § 42a odst. 5 ZPC je žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s rodinou možné podat přímo z území České republiky v případě, že žadatel na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů. Podle § 87y ZPC je nutné považovat vízový štítek vyznačovaný do cestovního dokladu a osvědčující oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti o povolení k přechodnému pobytu za vízum k pobytu nad 90 dnů. Žalobkyně tak splnila podmínky stanovené v § 42a odst. 5 ZPC a byla oprávněna podat svou žádost z území České republiky. Žalovaná i prvostupňový správní orgán proto postupovaly v rozporu se zákonem, když uvedly, že žalobkyně podmínku § 42a odst. 5 ZPC nesplňuje.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedla, že žalobkyně před podáním žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podala u prvostupňového správního orgánu žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky jako rodinný příslušník občana Evropské unie a na základě řízení o této žádosti pobývala na území České republiky legálně podle § 87y ZPC, neboť již dříve podala žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky jako rodinný příslušník občana Evropské unie. Na základě této fikce pobytu podala dne 26.10.2016 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Oprávnění pobývat na území České republiky bylo žalobkyni vyznačeno pouze formou víza k pobytu nad 90 dnů v souladu s § 87y ZPC, nejedná se tak o povolení víza k pobytu nad 90 dnů ve smyslu § 30 a následujících ZPC. Žalovaná v té souvislosti odkázala obdobně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2010, čj. 2 Ans 1/2009-71 s tím, že tento judikát potvrzuje, že tzv. „překlenovací štítek“, vydávaný podle § 87y ZPC žadatelům o pobyt na území České republiky do jejich cestovních dokladů, je pouze osvědčením, nikoliv povolením víza k pobytu nad 90 dnů. Žalobkyně nikdy nežádala o povolení víza k pobytu nad 90 dnů, a tedy logicky nemůže tvrdit, že pobývala na území České republiky na základě povoleného víza k pobytu nad 90 dnů. Žalobkyně nebyla podle § 42a odst. 5 ZPC oprávněna podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, neboť nikdy nedisponovala povoleným vízem k pobytu nad 90 dnů. Žalobkyni bylo prvostupňovým správním orgánem do cestovního

dokladu vyznačeno pouze osvědčení o legálním pobytu na území ve smyslu § 87y ZPC, a to vízovým štítkem formou víza k pobytu nad 90 dnů.

Žalobkyni nic nebránilo v řádném podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadu České republiky, jak je uvedeno v § 42a odst. 4 ZPC. Zmocněný zástupce žalobkyně se chybně domnívá, že osvědčení ve formě víza k pobytu nad 90 dnů podle § 87y ZPC je stejným oprávněním k pobytu na území České republiky jako vízum k pobytu nad 90 dnů ve smyslu § 30 a následujících ZPC.

IV. Jednání soudu

O věci samé rozhodl soud k návrhu žalobkyně po provedeném jednání, kterého se zúčastnil zástupce žalobkyně. Žalovaná svoji neúčast omluvila a souhlasila, aby soud jednal bez její přítomnosti. Soud tedy jednal ve smyslu § 49 odst. 3 s.ř.s. bez přítomnosti žalované. Vycházel přitom z obsahu soudního spisu a správního spisu. Zástupce žalobkyně setrval na argumentaci z žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Žaloba není důvodná.

Právní hodnocení

Žalobkyně v žalobě namítala, že byla v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky dne 26.10.2016 oprávněna podat tuto žádost podle § 42a odst. 5 ZPC na území České republiky, neboť v té době pobývala na území na vízum k pobytu nad 90 dnů, což prokazovala vízovým štítkem vylepeným v jejím cestovním dokladu. Dle žalobkyně je nutno vízový štítek považovat za vízum k pobytu nad 90 dnů, protože v souladu s § 87y ZPC opravňuje žalobkyni pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Dle žalobkyně bylo dané řízení zastaveno v rozporu s § 169 odst. 8 písm. c) ZPC.

Podle § 42a odst. 5 ZPC: „*V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na území ministerstvu.*“

Podle § 169 odst. 8 písm. c) ZPC: „*Usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.*“

Dle Cizineckého informačního systému podala žalobkyně dne 13.1.2015 žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití s občanem Evropské unie podle § 87b ZPC. Prvostupňový správní orgán řízení o žádosti usnesením ze dne 15.11.2016, čj. OAM-470-44/PP-2015, zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), neboť žalobkyně k výzvě prvostupňového správního orgánu neoznačila osobu, od které odvozovala svůj tvrzený statut rodinného příslušníka občana EU a nedoložila doklady prokazující, že je rodinným příslušníkem občana EU, což byly důvody, pro které nebylo možné pokračovat v řízení. Žalovaná rozhodnutím ze dne 11.4.2017, čj. MV-29449-4/SO-2017, odvolání žalobkyně zamítla a prvostupňové usnesení potvrdila. Rozhodnutí žalované nabylo právní moci dnem 12.4.2017. (Žaloba proti uvedenému rozhodnutí byla rozsudkem zdejšího krajského soudu ze dne 30.1.2018, čj. 57 A 40/2017-48, zamítnuta.)

Dne 26.10.2016 podala žalobkyně žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území. Žádost podala podle § 42a ZPC na území České republiky.

Prvostupňový správní orgán odůvodnil zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) ZPC tím, že žalobkyně pobývala v době podání žádosti (o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky) na území České republiky na základě fikce pobytu ve smyslu § 87y ZPC, na který se nahlíží jako na pobyt přechodný. Žalobkyně neměla udělené vízum k pobytu nad 90 dnů. Dle prvostupňového správního orgánu tak žalobkyně nebyla v době podání žádosti na území České republiky držitelem povolení k dlouhodobému pobytu ani držitelem víza k pobytu nad 90 dnů, a tudíž nebyla oprávněna podat žádost na území České republiky podle § 42a odst. 5 ZPC. Žalobkyně měla v cestovním dokladu vylepené vízum, které je podle § 87y ZPC pouze formou potvrzení osvědčujícího oprávnění pobývat na území, nikoliv osvědčením o vízu k pobytu nad 90 dnů.

V odvolání žalobkyně shodně jako nyní v žalobě namítala, že v době podání žádosti pobývala na území České republiky na základě víza nad 90 dnů, které měla vlepene v cestovním pase a tvrzení prvostupňového správního orgánu, že toto vízum nelze považovat za vízum, neboť pouze potvrzuje oprávněnost pobytu na základě fikce, označila za zcela nelogické, vnitřně rozporné a nesprávné.

Žalovaná vycházela při posouzení této odvolací námitky zcela správně ze zjištění, že žalobkyně podala dne 13.1.2015 žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití s občanem Evropské unie podle § 87b ZPC, proto citovala ustanovení § 87y ZPC, ve znění účinném do 17.12.2015, podle něhož: „*Rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti neplatí, pokud*

nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, o ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nebo se jedná o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti.“ Dle citovaného § 87y ZPC vznikla žalobkyni fikce pobytu a prvostupňový správní orgán žalobkyni opakovaně vydával tzv. „překlenovací štítek“, kterým bylo osvědčováno oprávnění žalobkyně pobývat na území České republiky po dobu správního řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití s občanem Evropské unie.

Žalovaná v té souvislosti argumentovala správně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2010, čj. 2 Ans 1/2009-71 (*rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz*), jehož právní věta zní: „Tzv. „překlenovací štítek“, vydávaný žadatelům o pobyt na území ČR do jejich cestovních dokladů, je osvědčením ve smyslu části čtvrté správního řádu z roku 2004. Jakkoli § 87y zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ani směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES takový postup nepředpokládají, při splnění podmínek uvedených v citovaném ustanovení jsou správní orgány „překlenovací štítek“ povinny vydat, neboť jde o ustálenou správní praxi.“ Dle uvedeného rozsudku je „překlenovací štítek“ pouhým osvědčením vydaným podle § 155 správního řádu. Do cestovního dokladu je vlepován osobám splňujícím podmínky § 87y ZPC a opravňuje je k pobytu na území do doby, než je vyřízena jejich žádost. Po tuto dobu se jejich pobyt na území považuje za pobyt přechodný. Překlenovací štítek tedy není vízem k pobytu nad 90 dnů. Žalovaná k tomu správně uvedla, že k získání víza nad 90 dnů je nutné podat na zastupitelském úřadu České republiky v zahraničí žádost podle § 53 ZPC s náležitostmi podle příslušného ustanovení zákona o pobytu cizinců a zaplatit správní poplatek. Dle Cizineckého informačního systému žalobkyně žádost o vízum k pobytu nad 90 dnů nikdy nepodala, proto jí vízum k pobytu nad 90 dnů nemohlo být, resp. nebylo, vydáno. Nebyla tedy naplněna podmínka § 42a odst. 5 ZPC, podle níž by žádost měla být podána v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů. Dle Cizineckého informačního systému se v případě žalobkyně nejednalo ani o podání žádosti v průběhu pobytu na území na povolení k dlouhodobému pobytu vydanému za jiným účelem. Soud se proto ztotožňuje s žalovanou, že žalobkyně nesprávně zaměňuje překlenovací štítek, jako doklad osvědčující určitou skutečnost, za vízum k pobytu nad 90 dnů.

Obdobně lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.4.2016, čj. 3 Azs 96/2015–44, na jehož základě Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 10.7.2017, čj. 11 A 174/2016–33, vyslovil, že ani v případě, kdy platí fikce povoleného pobytu, nemůže cizinec podat žádost o pobyt k příslušnému správnímu orgánu na území České republiky a nikoli na zastupitelském úřadě. Z toho vyplývá, že žádost u ministerstva vnitra může podat jen cizinec, který má platné povolení, nestačí, že se nachází v režimu, kdy nemusí území České republiky opustit, tedy v režimu fikce povoleného pobytu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.11.2017, čj. 1 Azs 268/2017-22).

Na základě uvedeného činí krajský soud závěr, že překlenovací štítek vylepený v cestovním dokladu žalobkyně osvědčoval podle § 87y ZPC oprávnění žalobkyně pobývat na území České republiky po dobu řízení o její žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití s občanem Evropské unie podané dne

13.1.2015, tedy pobývat na území České republiky po dobu přechodnou. Překlenovací štítek není vízem k pobytu nad 90 dnů podle § 30 a násl. ZPC.

Podala-li žalobkyně žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny dne 26.10.2016 na území České republiky, pak k podání žádosti na území nebyla oprávněna a tuto žádost nepodala v souladu s § 42a odst. 5 ZPC. Řízení o této žádosti proto bylo usnesením zastaveno zcela v souladu s § 169 odst. 8 písm. c) ZPC, neboť žalobkyně podala na území žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, ač k podání žádosti na území nebyla oprávněna.

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalované v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 10. dubna 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.